

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Věrou Jachurovou v právní věci

žalobce: **M. A.**
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Praha 3, Olšanská 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2026 č.j. CPR-1645-3/ČJ-2026-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 11. 2025 č.j. KRPA-358667-16/ČJ-2025-000022-ZAM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) správní vyhoštění; současně byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

republiky, Lichtenštejského knížetství, Norského království a Švýcarské konfederace, v délce jednoho roku.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně a shrnul nosné důvody prvostupňového rozhodnutí. K odvolacím námitkám, kterým nepřisvědčil, uvedl následující argumentaci:
3. Pokud se žalobce dovolával toho, že jde o jeho první pochybení, motivované ekonomickou tíží, a žádal o zmírnění postihu (zejména co do délky zákazu vstupu), žalovaný připomněl, že § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je obligatorní a jsou-li splněny zákonné podmínky, je správní orgán povinen uložit správní vyhoštění. Tvzení o „prvním pochybení“ nezakládá možnost rezignovat na aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona č. 326/1999 Sb. Ekonomická motivace není právně relevantním důvodem, jenž by snižoval závažnost porušení. Podotkl, že je nutno zohlednit společenskou škodlivost soustavného výkonu platformové přepravy bez oprávnění, neboť tím dochází k narušování regulovaného trhu přepravních služeb a představuje bezpečnostní i spotřebitelská rizika. Další moderace by neodpovídala intenzitě a vědomosti protiprávního jednání.
4. Žalovaný dále konstatoval, že k datu rozhodování nebyl ve spise založen žádný důkaz a ani z lustrací nevyplývalo, že by žalobce realizoval vycestování, o kterém tvrdil, že jej má v úmyslu uskutečnit ještě před právní moci rozhodnutí. Zdůraznil, že pouhý úmysl vycestovat nezakládá důvod pro další snížení stanovené doby k vycestování.
5. Poukázal na to, že uplatnění zákonných opravných prostředků nelze považovat za okolnost k tíži cizince ani za důvod pro bonifikaci při rezignaci na obranu. Právní úprava již obsahuje motivující prvek v tom, že počátek doby zákazu vstupu je vázán na okamžik vycestování dle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., takže rychlé vycestování se promítá do dřívějšího skončení následků vyhoštění bez nutnosti krátit uloženou délku.
6. Uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné doklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka řízení. Žalobci též byla ze strany správního orgánu I. stupně poskytnuta potřebná součinnost, neboť žalobce mohl navrhnout důkazy, činit jiné návrhy, vyjádřit své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Uvedl též, že žalobce v protokolu jednoznačně prohlásil, že jeho vycestování je možné, přičemž nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vycestování znemožňovaly. Správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu s § 120a odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., pokud si nevyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ve smyslu § 120a odst. 1 téhož zákona. Jednání žalobce tedy naplnilo skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. a z hlediska správnosti lze prvoinstanční rozhodnutí označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona a okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu, i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem. Prvoinstanční rozhodnutí též plně koresponduje s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.
7. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí porušuje § 3 správního řádu, resp. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., neboť nevychází ze skutečného stavu věci a působí vůči žalobci nepřiměřeně tvrdě. Napadené rozhodnutí adekvátně nezohledňuje tu skutečnost, že se jedná o historicky první porušení zákona ze strany žalobce, tj. o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. Žalobce od počátku správního řízení vzorně spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci. Podotkl, že za vykonanou práci neobdržel přislíbenou mzdu a správnímu orgánu sdělil důležité skutečnosti ve vztahu k zaměstnavateli, na podkladě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

kterých může správní orgán s využitím inspektorátu práce dále brojit proti skutečným beneficiům protiprávního jednání, kteří tak měli, na rozdíl od žalobce, z nelegální práce užitek. S ohledem na relativně krátkou dobu protiprávního jednání je napadené rozhodnutí nepřiměřeně přísné, a žalobce proto navrhuje, aby bylo postupováno toliko podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb. a žalobci byla uložena povinnost opustit území České republiky.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně upozornil na zjevné nesprávnosti, jichž se v úvodu žaloby dopustil žalobce. Žaloba mylně tvrdí, že prvostupňové rozhodnutí je ze dne 19. 7. 2025, opírá se o § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. a stanoví 11 měsíců zákazu vstupu, ačkoli ze správního spisu a napadeného rozhodnutí nepochybně plyne, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 11. 2025, právní základ představuje § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. a doba zákazu vstupu činí 1 rok.
9. Shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí zopakoval, že ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., je obligatorní, jsou-li splněny jeho podmínky. Vědomý, soustavný a ziskový výkon činnosti mimo zákonný rámec tyto podmínky bezesbýtku naplňuje a ekonomická motivace na tom nic nemění. Stejně tak nelze nahradit správní vyhoštění povinností opustit území dle § 50a, neboť tento mírnější institut přichází v úvahu pouze tam, kde nejsou dány důvody pro uložení vyhoštění. Tyto důvody byly v projednávané věci jednoznačně splněny.
10. Přiměřenost zásahu byla orgány obou stupňů individuálně posouzena. Žalobce je svobodný, bezdětný, bez rodinných, sociálních či ekonomických vazeb v České republice a žádné zdravotní či jiné překážky návratu neuváděl. Doba zákazu vstupu 1 rok je proto přiměřená a pohybuje se na spodní hranici zákonného rozmezí. Rovněž odkaz na „sebereflexi“ a příslib vycestování před právní mocí neobstojí. Ani ke dni sepisu tohoto vyjádření žalovaný lustrací nenalezl jakýkoli důkaz o realizovaném vycestování. Zákon přitom motivuje k rychlému odjezdu tím, že počátek běhu doby zákazu vstupu se váže na okamžik vycestování (§ 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.).
11. Po posouzení věci samé soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující pro věc rozhodné právní úpravy:
13. Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

15. Podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Podle § 179 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
18. Podle § 179 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
19. Soud předně neshledal, že by skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely, vykazoval deficit ve zjištění relevantních skutečností, resp. že by žalovaný a správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházeli ze skutkového stavu věci, o jehož úplnosti panují pochybnosti. Žalobce svou žalobní argumentaci postavil v zásadě jen na tvrzení, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil skutečnost, že žalobce se dopustil teprve prvního porušení zákona, jakož i to, že žalobce se správními orgány od počátku plně spolupracoval. S poukazem na ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. žalobce oběma správními orgány vytýká nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů uloženého správního vyhoštění.
20. Namítá-li žalobce toliko v obecné rovině, že napadené rozhodnutí porušuje ustanovení § 3 správního řádu, nelze bez bližší konkretizace souvisejících tvrzení posoudit, jaké konkrétní zjištění o skutkovém stavu věci žalobce postrádá. Na tomto místě soud konstatuje, že skutková zjištění, z nichž oba správní orgány vycházely, jsou podložena listinnými důkazy. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce při kontrole prováděné podle § 167 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. dne 14. 11. 2025 na žádost policie nedoložil oprávnění pro výkon pracovní činnosti, neboť nepředložil žádnou pracovní smlouvu či dohodu o provedení práce ani průkaz řidiče taxislužby, přičemž sám uvedl, že pravidelně vykonává pracovní činnost jako řidič taxi pro jmenovanou společnost. Uvedené žalobce potvrdil při svém výslechu dne 15. 11. 2025, kde vypověděl, že od 1. 10. 2025 pracoval pravidelně jako řidič pro platformu UBER, a to bez povolení k zaměstnání, bez živnostenského oprávnění, bez koncese pro provozování taxislužby i bez průkazu řidiče taxislužby. Žalobce si byl vědom nelegální povahy své práce. Ze spisového materiálu je též patrné, že žalobce dne 28. 8. 2025 podal na území České republiky žádost o mezinárodní ochranu. Tato žádost byla pravomocně zamítnuta. Poté byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností od 30. 10. 2025 do 28. 11. 2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

21. Výše popsaná skutková zjištění žalobce nerozporoval, resp. neuvedl žádné skutečnosti, které by byly způsobilé zpochybnit skutkový stav, z něhož správní orgány správně vycházely. Jinak řečeno, z důkazů shromážděných ve správním řízení vyplývá, že žalobce vykonával neoprávněně zaměstnání/výdělečnou činnost, a naplnil tak zákonné podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. Soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména strany 5 a 6) a prvoinstančního rozhodnutí (strany 4 a 5), které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek a kde se správní orgány vypořádaly s právním hodnocením zjištěných skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
22. V této souvislosti soud zároveň připomíná, že správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jsou-li naplněny podmínky pro vyhoštění Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „*Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).
23. Správní orgán I. stupně i žalovaný se také podrobně zabývali absencí ekonomických, kulturních a sociálních vazeb žalobce k území České republiky, přičemž nedospěli k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Pobyt žalobce na území České republiky je krátkodobý a čistě účelový, bez jakékoliv integrace do společnosti a bez navázání jakýchkoli rodinných, sociálních či kulturních vazeb. Veškeré významné vazby žalobce se nacházejí v jeho domovském státě, kde také žije celá žalobcova rodina. Současně bylo správními orgány přihlédnuto k závažnosti porušení právních předpisů žalobcem, který v tomto ohledu jednal vědomě a opakovaně vykonával soustavnou výdělečnou činnost bez jakéhokoliv oprávnění, navíc v regulovaném sektoru přepravy osob. Rovněž skutečnost, že žalobce neměl sjednáno zdravotní pojištění, představuje závažné porušení základních zákonných povinností žalobce, který na území pobýval bez respektu k základním pravidlům. Správní orgány také nezjistily žádné skutečnosti, které by žalobci znemožňovaly vycestování. Žalobce přitom sám prohlásil, že vycestování do domovské země je možné. Ve světle těchto zjištění nemůže obstát pouhá skutečnost, že žalobce se dopustil teprve prvního porušení zákona a že se správními orgány spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci. Tyto žalobcem namítané okolnosti nemohou samy o sobě založit důvod, v němž by měla spočívat nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí. Soudu není také zřejmé, jak by zjištění o skutečných beneficiitech nelegální práce mělo ovlivnit závěr o (ne)přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobce, že nebyla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb.
24. Doba, po niž žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena při spodní hranici zákonného rozmezí a správní orgány ji řádně odůvodnily zejména poukazem na délku a závažnost neoprávněného provozování dani podléhající výdělečné činnosti uskutečňované bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez

povolání k zaměstnání. Aplikace § 50a zákona č. 326/1999 Sb., již se žalobce dovolává, nepřichází do úvahy, jsou-li dány důvody pro uložení správního vyhoštění. Jak bylo vyloženo shora, v případě žalobce byly zákonné podmínky dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. splněny. Tvrdil-li žalobce, že hodlal vycestovat do vlasti, potom tento svůj záměr ničím nedoložil (např. letenka či jízdenka). V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že případné rychlé vycestování se promítá do dřívějšího skončení následků vyhoštění bez nutnosti krátit uloženou délku správního vyhoštění, nemůže však indikovat aplikaci institutu povinnosti opustit území podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb.

25. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, přičemž žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly.
27. Soud neshledal důvod provádět ve věci samé dokazování a za tím účelem nařídil ústní jednání, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž při rozhodování vycházel jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). O věci proto soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s tímto postupem, žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil výslovně).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 25. února 2026

Mgr. Věra Jachurová v.r.
soudce